

Medlemsmøder i Esbjerg, Århus og Aalborg

Høringer - Tidlig prøveløsladelse

87. Beviser - Anonyme vidner - Menneskerettigheder
 88. Børnepornografi - Billedfiler - Samfundstjeneste - Langvarig sagsbehandling
 89. Færdselsloven - Groft uforsvarlig kørsel - Manglende udsyn - Beviser
 90. Udvisning - Ophævelse af - Narkotika - Menneskerettigheder
 91. Erstatning for uberettiget anholdelse - Egen skyld
 92. Afpresning - Spørgsmål om trusler - Medvirken - Frifindelse
 93. Narkotika - Indsmugling i fængsler - Spørgsmål om dobbeltstraf i forhold til disciplinærstraf
 94. Salær - Rejseforbehold
 95. Vold - Morgenværtshus - Helbred - Betinget straf
 96. Vold, grov - Samfundstjeneste
 97. Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest - Røveri efter § 288, stk. 1, nr. 2
 98. Udvisning - Asyl på ny - Udlændingeloven
- Flygtningenævnet - Tavshedspligt - Indgangsbønnen

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Landsforeningens bestyrelse:

Niels Forsby
formand, København

Steen Bech
næstformand, København

Sven-Erik Poulsen
København

Michael Abel
Holbæk

Anne-Birgitte Bjerre-Olsen
Odense

Hans Kjellund
Århus

Mona Martens
Aalborg

Henrik Thorstholm
Skjern

Ansvarshavende redaktør:

Elsebeth Rasmussen

Oplagstal: **1100**

Formandens adresse:

Nansensgade 45 A, 1366 København K

Telefon 33 36 90 10
Fax 33 93 66 81

Rockerlov, civile agenter og hemmeligholdelse af materiale for forsvareren.

I juli 2003 efterlyste foreningen i hæfte 5, side 137, eksempler på sager, hvor der var eller var mistanke om anvendelse af civile agenter, eller hvor man havde begrænset forsvarerens aktindsigt.

Der er indkommet nogle få indberetninger på hemmeligholdelse af materiale. Intet, der på nuværende tidspunkt er egnet til referat, henset til, at sagerne enten ikke er afklaret eller afventer behandling i Højesteret.

Redaktøren minder om, at emnet, ud over at skulle drøftes på medlemsmøder, jfr. følgende side, også bør indberettes til redaktøren. Spørgsmålet om, under hvilke former materialet skal offentliggøres, kan aftales i hvert enkelt tilfælde med bidragsyderen.

Dette er ikke sidste hæfte i år. Der plejer at komme et afsluttende hæfte med register. Vent derfor med indbinding.

Hvis sidste hæfte ikke når ud inden jul, ønskes foreningens medlemmer allerede nu en glædelig jul og et givtigt nytår fra redaktøren og bestyrelsen.

Medlemsmøder i Esbjerg, Århus og Aalborg

Formanden og næstformanden vil gerne hilse på medlemmerne i Jylland ved tre forhåbentlig velbesøgte medlemsmøder i Esbjerg den 24/3 2004, Århus den 25/3 2004 og Aalborg den 20/4 2004. Alle dage fra kl. 16.30.

Reserver allerede nu tidspunktet, men vent med tilmeldingerne til det **lokale bestyrelsesmedlem**, indtil der kommer en indbydelse ud med posten.

Programmet gengives nedenfor. Til deltagerne bliver der vedlagt bilagsmateriale.

Ændringer i straffeloven og retsplejeloven fra 10/6 2003:

- reglerne om anvendelse af agenter gennemgås og drøftes nærmere,
- reglerne om indskrænkning af forsvarernes aktindsigt gennemgås og drøftes nærmere,
- på generalforsamlingen i Landsforeningen vedtoges en udtalelse om, at foreningens medlemmer opfordredes til ikke at stille sig til rådighed som ad hoc advokat ved retsmøder om hemmeligholdelse; hvordan går det med det? Og er der andre muligheder for at få disse regler taget af bordet?

De nye salærtakster:

- taksterne gennemgås,
- forhandlingsforløbet gennemgås med henblik på at sikre mere indflydelse fremover.

Påberåbelse af utrykt retspraksis:

Anklagere benytter sig i stigende grad af utrykte afgørelser vedr. påstand om straf, og oftest således, at afgørelserne udlæveres ved domsforhandlingens start. Det er svært at leve med, da det er vanskeligt at nå at sætte sig ordentligt ind i. Bør vi arbejde på, at materialet bør tilstilles forsvareren inden domsforhandlingen, med mindre der foreligger særlige omstændigheder.

Høringer

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Østergade 16
1. december 2003

Vedr.: Sagsnr. 2003-730-0828. Høring vedr. forslag til lov om ændring af straffeloven og lov om fuldbyrdelse af straf m.v. (Tidlig prøveløsladelse af dømte).

Ved skrivelse af 24. november 2003 har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse vedr. ovennævnte forslag.

Forslaget har været forelagt bestyrelsen, der kan tiltræde, at der gives mulighed for halvtidsløsladelse under de i forslaget nævnte betingelser.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 87/2003

Beviser - Anonyme vidner - Menneskerettigheder

Retsplejelovens § 841 og § 848, Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 6

I en omfattende narkotikasag anmodede anklagemyndigheden om, at navn, bopæl og stilling på 3 vidner ikke blev oplyst for de 3 tiltalte. Vidnerne havde skiftet navn. Landsretten nåede til, at de tiltaltes ret til at kende vidnernes identitet måtte anses for tilgodeset, ved at vidnernes navne på de tidspunkter, forklaringen angik, blev oplyst, hvorimod vidnernes eventuelle senere navneskift, deres stilling, daværende og nuværende bopæl ikke skulle oplyses på grund af afgørende hensyn til vidnernes sikkerhed.

V.L. 3. afd. nr. S-0434-02, 25/9 2002

Ca. to måneder forud for førelsen af 3 vidner fremsatte statsadvokaten den 4/9 2002 begæring om, at deres navn, stilling og bopæl ikke blev oplyst for de tre tiltalte i en omfattende narkotikasag.

Statsadvokaten henviste til en sag, gengivet i U84.81 H ¹⁾ forud for lovreguleringen, men argumenterede i øvrigt med bemærkningerne til loven fra sommeren 2002. Statsadvokaten fandt, at der var tale om organiseret kriminalitet af grovere karakter, og at mindst to af vidnerne var "tilfældige" i forhold til de tiltalte. Der var andet bevismateriale end de begærede anonyme vidners forklaring. To af vidnerne havde taget navneforandring. Det sidste vidne havde navne- og adressebeskyttelse. Alle var fraflyttet deres tidligere adresse.

Statsadvokaten fandt, at vidnerne var kerneområdet for de nye regler om anvendelse af anonyme vidner. Der blev endvidere fremsat begæring om, at de tiltalte blev ført ud under vidneforklaringen, jfr. § 841.

Forsvarerne protesterede og henviste bl.a. til, at to af vidnerne allerede var navngivet i anklageskriftets forhold 7 og 8. Som sammenhængen var under domsforhandlingen, hvor vidnerne afgav forklaring i relation til de enkelte tiltalepunkter, var det svært at forestille sig, at de tiltalte ikke umiddelbart skulle kunne lægge 2 og 2 sammen og regne ud, hvem vidnerne var.

Det gjorde det ekstra vanskeligt at anonymisere vidner i en sag, som længe havde været under efterforskning "efter de gamle regler", og nu pludselig skulle underlægges senere ikrafttrådte nye regler.

For to af vidnerne drejede det påtalte forhold sig om straffelovens § 260, der næppe opfyldte betingelserne omtalt i forarbejderne til lovændringen. Forholdet var uden direkte forbindelse med de tiltalepunkter, der drejede sig om straffelovens § 191.

Vidnernes forklaring var det eneste bevis, eller i alle tilfælde det væsentligste bevis.²⁾

Det tredje vidnes forklaring drejede sig om de påsigtede forhold om narkotika. Vidnet var selv stået frem og havde afgivet en detaljeret indenretlig forklaring, hvorefter han siden var blevet idømt en betinget dom for køb af en betydelig mængde narkotika. Der var således ikke tale om et "tilfældigt" vidne, men tværtimod et vidne, der havde en meget stor interesse i at belaste de tiltalte i den nævnte indenretlige forklaring for

¹⁾ RPL § 848 er en "livlig" bestemmelse, der siden er blevet ændret ved lov 1989.748, lov 1992.905, lov 1997.648, lov 2002.381 og senest ved den såkaldte "rockerlov" lov 2003.436. Nærværende sag ligger altså forud for den seneste lovændring i 2003, men kan alligevel have en vis præjudikatværdi, ER.

²⁾ Peter Garde i Juristen 1992 nr. 8 om Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis, side 355 ff.

at slippe billigst muligt i sin egen sag. Forklaringen lå derfor i kerneområdet for de betænkeligheder, der var ved anonyme vidner.

Endelig henviste forsvarerne til, at hvis frygten hos de pgl. vidner var velbegrunder, ville allerede den tidligere lovgivning i mange tilfælde fritage vidnet fra at afgive forklaring, jfr. RPL § 171, stk. 2.

Landsretten påkendte herefter spørgsmålet i følgende

K e n d e l s e:

"Anklagemyndigheden har i medfør af retsplejelovens § 841, jf. § 848, stk. 2, nr. 2, anmodet om rettens afgørelse forud for domsforhandlingen om, at navne, bopæle og stillinger på de 3 vidner, der er tilsagt til den 11. november 2002 kl. 09.00 og kl. 09.45 og til den 28. oktober 2002 kl. 10.15, ikke må oplyses for de tiltalte.

Forsvarerne har protesteret herimod.

Efter retsplejelovens § 848, stk. 2, er det en betingelse for anvendelse af bestemmelsen, at dette må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar. I bemærkningerne til det lovforslag, der førte til den nuværende affattelse af retsplejelovens § 848 (Lovforslag nr. L 139, Folketinget 2001-02 (2. samling)), er bl.a. følgende anført:

" ...

Vidners retsstilling foreslås således styrket ved, at der i straffesager i ganske særlige tilfælde kan ske hemmeligholdelse af et vidnes identitet over for tiltalte.

...

Efter forslaget gives der domstolene mulighed for efter en konkret vurdering af omstændighederne i den enkelte sag at bestemme, at et vidnes navn, stilling og bopæl skal hemmeligholdes for tiltalte. Det er en betingelse for hemmeligholdelse, at det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, at tiltalte kender vidnets identitet, og herudover at afgørende hensyn til vidnet gør hemmeligholdelse påkrævet.

...

Rettens beslutning om anonym vidneførsel vil i høj grad have undtagelsens karakter.

...

De foreslåede regler vil derfor kunne anvendes, hvor der er tale om såkaldte tilfældige vidner, dvs. personer, som tiltalte ikke kender i forvejen, og som ved en ren tilfældighed overværer eller bliver offer for en forbrydelse. I disse

tilfælde vil det nemlig kun helt undtagelsesvis have betydning for tiltaltes forsvaret at kende den pågældendes identitet..."

Efter det, der er oplyst om de tre vidners tilknytning til sagen, kan ingen af dem anses som "tilfældige vidner", og der er efter bestemmelsens motiver derfor ikke grundlag for at træffe bestemmelse om, at deres identiteter skal holdes hemmelige for de tiltalte.

De tiltaltes ret til at kende vidnernes identitet må anses for tilgodeset ved, at vidnernes navne på de tidspunkter, som vidneforklaringerne angår, oplyses for de tiltalte. Derimod må vidnernes eventuelle senere navneskift samt vidnernes stillinger og bopæle antages at være uden betydning for de tiltaltes forsvar. Da endvidere afgørende hensyn til vidnernes sikkerhed efter sagens karakter taler for og gør det påkrævet, at de tiltalte ikke får oplyst vidnernes daværende og senere bopæle og stillinger og eventuelle nye navne, tages anklagemyndighedens begæring i medfør af retsplejelovens § 841, jf. § 848, stk. 2, nr. 1, og til dels nr. 2, i det nedenfor anførte omfang til følge.

Herefter

b e s t e m m e s:

Eventuelle nye navne samt stillinger og bopæle på de 3 vidner, der er tilsagt til den (... dato og klokkeslet ...) må ikke oplyses for de tiltalte."

Landsforeningens Meddelelse 88/2003

Børnepornografi - Billedfiler - Samfundstjeneste - Langvarig sagsbehandling

Straffelovens § 62 og § 235

T idømt samfundstjeneste ved at have været i besiddelse af 75 filmklip og 15.000 billedfiler med og af børn, der havde samleje eller anden kønslig omgængelse m.v.

Glostrup Ret nr. S 784/02, 24/10 2002

T på 47 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 235, stk. 2, nr. 1 og nr. 3, ved forud for september 2000 på sin bopæl at have været i besiddelse af 70-80 filmklip samt ca. 15.000 billedfiler med og af børn, der har samleje og anden kønslig omgængelse end samleje, samt anvender genstande på groft utugtigt måde.

Der var indhentet en personundersøgelse. Straffen blev fastsat til fængsel i 3 måneder. Retten bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen tillagt det skærpende betydning, at tiltalte har besiddet et meget stort antal børnepornografiske fremstillinger.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 80 timer, jf. straffelovens § 62.

Retten har lagt vægt på det oplyste om tiltaltes særdeles gode personlige forhold, herunder at han ikke tidligere er straffet, sammenholdt med den lange tid, der er forløbet, siden lovovertrædelsen er begået."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år og en afviklingstid på 6 måneder.

Hele computerudstyret blev konfiskeret.

- oo0oo -

Om en sag, der tillige omfattede § 155, se U 2003.1950 Ø.

Landsforeningens Meddelelse 89/2003

Færdselsloven - Groft uforsvarlig kørsel - Manglende udsyn - Beviser Færdselslovens § 82

T havde kørt uindregistreret traktor med en større rundballe (halm, ER) på frontskovlen. T klarede frisag i byretten på frakendelse af kørekortet, fordi der var tale om en kort strækning. Landsretten derimod lagde vægt på, at den politimand, der havde optaget fotos i førerkabinen som bevis på forseelsen, var mindre end T.

V.L. 7. afd. a.s. S-0354-03, 12/5 2003

T var tiltalt for overtrædelse af FL § 82, stk. 1, ved over en strækning på ca. 1.000 m at have ført en uindregistreret traktor med en større rundballe på frontskovlen, hvorved T's udsyn i kørselsretningen var stærkt nedsat.

Der var påstand om bøde og betinget frakendelse.

T erkendte overtrædelse af § 82, men påstod frifindelse for frakendelsen.

Byretten udtalte:

"Under hensyn til, at der har været tale om en meget langsom kørsel på en kort strækning, hvor der kun var beskeden trafik, finder retten ikke, at tiltaltes adfærd kan betegnes som en tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. Han frifindes derfor for påstanden om betinget frakendelse.

Straffen fastsættes til en bøde på 500 kr., jf. færdselslovens § 118, jfr. § 82, stk. 1."

Anklagemyndigheden påstod skærpelse af bøden og betinget frakendelse, T påstod stadfæstelse.

Resten er citat af landsrettens dom:

"Tiltalte har supplerende forklaret, at ballen lå delvis på asfalten, da han hentede den. Han er væsentlig højere end den politimand, som tog fotografiet fra førersædet, og havde derfor et bedre udsyn end politimandens billede viser. Han så ikke, om politimanden ændrede på førersædets stilling. Han havde undervejs måttet hæve frontlæsseren en smule, fordi halmballen var ved at glide ned. Frontlæsserens stilling blev ikke ændret, da han blev standset af politiet. Han kørte med de højre hjul i vejkanten. Han kunne godt have hævet frontlæsseren så højt, at han kunne se fremad under halmballen, men så ville køretøjet være blevet ustabilt med fare for, at halmballen ville falde ned på vejen. Han er 1,89 m høj.

Politiassistent P har supplerende forklaret, at han og kollegaen standsede tiltalte, fordi de ikke mente, at han havde udsyn over vejen. Det var vidnet, som optog fotografierne, og han ændrede i den forbindelse intet ved køretøjet, således at billedet fremad viser vidnets udsyn. Han er 1,79 m høj.

Landsrettens begrundelse og resultat:

Af de grunde, som byretten har anført, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at tiltalte er fundet skyldig som sket.

Navnlig under hensyn til forskellen med hensyn til tiltaltes og vidnets højde og statur og til det oplyste om omstændighederne ved optagelsen af de fremlagte fotos er det heller ikke efter bevisførelsen for landsretten tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte under

tilsidesættelsen af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden har fremkaldt fare for skade på person eller ting. Det tiltrædes derfor, at førerretten ikke er fradømt tiltalte.

Bøden findes efter praksis passende bestemt.

Landsretten stadfæster herefter dommen."

Landsforeningens Meddelelse 90/2003

Udvisning - Ophævelse af - Narkotika - Menneskerettigheder

Udlændingelovens § 26 og § 50, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 8

Tanzanianer T var ved ankedom i 2001 med dissens udvist for bestandig efter at være idømt 4 års fængsel for narkotikakriminalitet. Nu rejste han på ny spørgsmålet om udvisning i medfør af udlændingelovens § 50 og henviste særligt til hensynet til den danske ægtefælle og parrets børn, der af helbredsmæssige og sociale årsager ikke ville kunne følge T til hjemlandet.

Både by- og landsret fandt, at de ændrede forhold, herunder fødslen af et 3. barn, undfanget under hyppige fængselsbesøg, talte for at ophæve udvisningen, der i dette tilfælde ville være uforenelig med artikel 8, selv om sagen var et grænsetilfælde.

Ø.L. 18. afd. kære nr. S-1450-03, 4/6 2003

Ved Østre Landsrets ankedom af 2/5 2001 blev tanzanianeren T på 36 år for overtrædelse af straffelovens § 191 (520 g heroin fordelt på 4 transaktioner) idømt fængsel i 4 år. Byretten havde undladt udvisning, men i landsretten blev T med stemmerne 4-2 udvist for bestandig.

Da afslutningen af afsoningen nærmede sig, begærede T i medfør af udlændingelovens § 50 spørgsmålet om udvisningens ophævelse indbragt for retten, og i april 2003 fik T i byretten medhold i sin påstand.

Politimesteren kærede, og kæremålet blev behandlet mundtligt. Det fremgik af landsrettens udførlige redegørelse for T's personlige forhold, at han var i Danmark i 1990-91 som ulandsstipendiat, og at han her mødte den danskfødte K, som han senere blev gift med. Frem til 1994 opretholdt de kontakten ved besøg og brevveksling.

I november 1994 indrejste T på ny og blev gift med K, hvorefter han efter et par ugers ophold vendte hjem og i juni 1995 indgav ansøgning om familiesammenføring, som blev meddelt efter et par måneder og efter ca. 3 år gjort tidsubegrænset.

I perioden 1998 - 2000 begik T fire overtrædelser af straffelovens § 191, ved ad to gange at indsmugle ikke under 320 g heroin fra Tyrkiet, ved at sælge ikke under 100 g heroin og ved at opbevare et lignende kvantum med henblik på salg.

I 1999 var K på et 6 måneders skoleophold i Tanzania og havde en datter D født i 1996 med. T besøgte hende og sin familie i 14 dage.

I januar 2001 blev han fængslet, sigtet i nærværende sag. Løsladelse på 7/12 tid ville kunne ske i april 2003. Efter 2/3 tid i august 2003. Det lovlige ophold (frem til vare-tægtsfængslingen) udgjorde således 5 år og 4 måneder.

Udover D havde parret 2 sønner født henholdsvis i april 2000 og februar 2003. K og børnene er danske statsborgere.

T forklarede bl.a. for landsretten, at den uddannelse, han havde færdiggjort under afsoningen, ikke uden videre var anvendelig i hjemlandet. Han ville få svært ved at forsørge en familie, og slet ikke betale den beskyttelse til K, hun som hvid kvinde ikke ville kunne undvære.

K forklarede bl.a., at hun havde været volontør i Tanzania i 1990, hvor hun boede på en dansk skole, beliggende i en "compound" med vagter. Hun bekræftede, at det var umuligt for hende at tage ophold i Tanzania uden særlig beskyttelse. Da hun med datteren D besøgte T's familie, var forholdene primitive. En hytte uden vand, el eller møbler. "Toilettet" blot et hul i jorden. (Under byretssagen havde hun forklaret, at D havde pådraget sig resistent malaria og var syg en måned)

Hun var i gang med en pædagogisk uddannelse. Der havde ikke været stillinger i Tanzania, som hendes uddannelse eller baggrund gav mulighed for at søge.

Anklagemyndigheden gjorde primært gældende, at der ikke forelå væsentlig forandrede forhold, og at byrettens kendelse i 2003 allerede af denne grund savnede fornøden hjemmel.

Hensynet til T kunne ikke tillægges nogen vægt, alene hustruen og børnene, og man måtte i denne forbindelse se bort fra det 3. barn, som hustruen havde valgt at føde med fuldt kendskab til risikoen for udvisning.

Forsvareren gjorde bl.a. gældende, at der ikke var påstået afvisning af kæremålet i henhold til udlændingelovens § 50, stk. 2, fordi det ikke var åbenbart, at der ikke forelå væsentlig forandrede forhold.

Det nye bestod i, at parterne havde et nyfødt barn, begge havde fortsat deres videreuddannelse med henblik på at leve og arbejde her i landet, og i at et længe forud for T's kriminalitet bestående ægteskab var bevaret og havde undergået en fortsat positiv udvikling. Det stod nu klart, at hustruen ikke ville have mulighed for at følge T til hjemlandet.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Det må lægges til grund, at kærende er blevet ikendt en straf på 4 års fængsel for fire særdeles alvorlige overtrædelser af straffelovens § 191, hvilket som udgangspunkt for en udlænding, der kun har haft lovligt ophold her i landet i godt 5 år, og som også har bevaret tilknytning til sit hjemland, vil medføre udvisning for bestandig.

Kærende er således hverken en udlænding, der er født her i landet, eller som er flyttet til Danmark i en så ung alder, at vedkommende bør nyde en særlig beskyttelse mod udvisning, fordi han i realiteten hører til her som en integreret del af den danske befolkning.

Kærende har ikke mistet forbindelse til sit hjemland, idet hans forældre og 5 søskende stadig bor i Tanzania. Han har også under sit ophold i Danmark sammen med sin hustru og D, besøgt sit hjemland i 14 dage i 1999. Hele hans opvækst, skolegang og uddannelse til landmåler er foregået i Tanzania, hvor han også har arbejdet som landmåler. Han er således fortsat knyttet til Tanzania ved sit statsborgerskab, familie - bortset fra hustru, børn og en herboende søster - og ved sit modersmål.

Kærende var 30 år, da han via sit ægteskab med en dansk kvinde fik opholds- og arbejdstilladelse i Danmark. Hverken kærendes alder eller helbred - hans dårlige ryg - taler afgørende imod, at udvisningen effektueres.

Kærendes tilknytning til arbejdsmarkedet, den uddannelse til byggetekniker m.v., han har gennemført, til dels under strafafsoning og hans forholdsvis gode danskundskaber samt de mange gode udtalelser, der er afgivet om ham af flere fængselspræster, en organist og fra Kriminalforsorgens side, jf. erklæring af 22. maj 2002 vedrørende ledsaget udgang afgivet af to funktionærer i Horsens Statsfængsel, er selvsagt ikke uden betydning, men ej heller, hverken hver for sig eller i forening, afgørende.

Afgørende er derimod om disse for kærendes sag positive elementer i forening med hans familiemæssige tilknytning her til landet - i form af et ægteskab, der trods langvarig strafafsoning er bevaret, og hvori der nu er 3 mindreårige børn, herunder et nyfødt barn - udgør så væsentlige ændringer i hans forhold i medfør af udlændingelovens § 50, jf. § 26, at dette må antages at medføre, at en udvisning vil udgøre et indgreb, der står i misforhold til den kriminalitet, han har begået og derfor må anses for at stride imod kærendes ret til familieliv i henhold til artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Ved vurderingen af, om udvisning vil være uforenelig med respekten for den proportionalitetsgrundsætning, som danske myndigheder skal overholde i denne forbindelse, må det lægges til grund, at kærendes hustru, dels har undersøgt om og konstateret, at hun ikke har mulighed for at blive udsendt som ulandskonsulent eller missionær til Tanzania, dels at hun, som kender de forhold, børnene og hun vil komme til at leve under i Tanzania, hvis de ikke lever som udsendt af Danida, et missionselskab eller lignende, med føje har måttet erkende, at det hverken tør eller bør hun byde børnene af hensyn til deres sundhed, skolegang og uddannelse.

En udvisning af kærende for bestandig er derfor ensbetydende med, at børnene mister deres far, hustruen sin ægtefælle og kærende sin familie, idet det af såvel økonomiske som tekniske årsager ikke vil være muligt for dem at bevare andet end brevforbindelse og kun en yderst begrænset telefon- og mailkontakt samt sporadiske feriebesøg, formentlig med års mellemrum. Dette kan ikke anses som en opfyldelse af kærendes ret til familieliv i den forstand, hvori dette begreb anvendes i artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Selvom sagen må anses som et grænsetilfælde, findes det dog overvejende betænkeligt at lade en udvisning effektueres dels på grund af hustruens meget loyale og overbevisende fastholdelse af ægteskabet, blandt andet demonstreret ved hyppige besøg i fængslet, og ved at føde barn nummer 3, dels fordi familien med god grund ikke kan følge kærende til Tanzania. Disse forhold må anses som nye væsentlige ændrede forhold, der er indtrådt siden Østre Landsrets dom af 2. maj 2001.

Under de således nu foreliggende omstændigheder må en udvisning for bestandig i dette tilfælde tilsidesættes som uforenelig med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, fordi dette indgreb vil stå i misforhold til - ikke er proportionalt i forhold til - selv den alvorlige kriminalitet, kærende har begået.

Landsretten stadfæster derfor Hillerød Kriminalrets kendelse af 14. april 2003."

Af pladshensyn er referatet og præmisserne i byrettens kendelse af april 2003 udeladt, ligesom referatet af landsrettens stadfæstelse er noget sammentrængt, idet landsrettens kendelse er på 9 sider. Kendelsen er ikke bragt i Ugeskriftet.

Landsforeningens Meddelelse 91/2003

Erstatning for uberettiget anholdelse - Egen skyld

Retsplejelovens § 1018 a

Brødrene A og B blev anholdt kortvarigt, da politiet var ved at ransage på en stor-smuglers adresse. Politiet mente, men fik ikke medhold i, at de ved deres adfærd selv havde givet anledning til anholdelsen ved at bakke væk fra ejendommen, da de så, at politiet var på stedet. Det var også uden betydning, at en af brødrene tidligere havde været i sag med ejeren af ejendommen.

Kriminalretten i Vejle, s.s. 212/03, 18/8 2003

A og B krævede takstmæssig torterstatning med renter som følge af, at de i maj 2002 havde været anholdt 15-20 minutter.

De var kommet kørende til en ejendom for at besøge ejeren C, netop mens politiet var "mødt mandstærkt op". De standsede i porten, og da de ikke følte nogen tilskyndelse til at blive på stedet, bakkede de og kørte væk.

Der var uenighed om, hvorvidt hastigheden var påfaldende høj, eller om de, som af A og B forklaret, "listede" væk. De blev standset af politiet og tilbageholdt. Et af navnene var "interessant", fordi en af brødrene havde været impliceret i en tidligere smuglersag med C. De blev anholdt og visiteret. Da det var overstået, meddelte lederen af aktionen telefonisk, at de skulle løslades. Der var ikke blevet rejst nogen sigtelse, fordi man ikke vidste, hvad de skulle sigtes for.

Anklagemyndigheden fandt deres adfærd herunder kørslen mistankepådragende. Hertil kom, at i hvert fald den ene af de erstatningssøgende tidligere havde været impliceret i en sag med ejeren af den ransagede ejendom, og endelig, at A på et tidspunkt efter at være tilbageholdt af politiet, men endnu ikke anholdt, havde oplyst, at han ville forlade stedet.

Rettens bemærkninger:

"De erstatningssøgende var efter det oplyste ikke indblandet i noget ulovligt og havde ingen grund til at antage, at politiet mistænkte dem herfor. De havde ingen anledning til at forblive på ejendommen, og de forsøgte ikke at køre fra politiet.

Retten finder ikke, at de erstatningssøgende, under de anførte omstændigheder, har udvist en sådan mistankepådragende adfærd, at de selv har givet anledning til anholdelserne.

Det findes uden betydning for spørgsmålet om nægtelse af erstatning efter retsplejelovens § 1018a stk. 3, at en af de erstatningssøgende tidligere måtte have været impliceret i en anden sag.

Det må ligeledes anses for irrelevant, at A blev anholdt, fordi han ikke ville forblive på stedet allerede under hensyn til at det blev besluttet, at begge de erstatningssøgende skulle anholdes, fordi deres navne var interessante.

Retten finder efter det anførte, at de erstatningssøgende er berettiget til erstatning for tort i medfør af retsplejelovens § 1018a stk. 1, og at der ikke er grundlag for at nedsætte erstatningen eller nægte denne med den begrundelse, at de selv har givet anledning til foranstaltningerne. De nedlagte erstatningspåstande tages herefter til følge som nedenfor bestemt."

Begge fik herefter tilkendt kr. 1.900 med renter.

Landsforeningens Meddelelse 92/2003

Afpresning - Spørgsmål om trusler - Medvirken - Frifindelse

Straffelovens § 281

Forretningsmand T, der havde et økonomisk mellemværende med sin arbejdsgiver og medejer af et anpartsselskab, var sammen med de tre rockerrelaterede B, C og D tiltalt for afpresning mod arbejdsgiveren A, men blev frifundet, da der ikke var ført bevis for, at B og C, da de opsøgte A, havde fremsat trusler.

Københavns Byrets 2. afd., sag nr. 13429/02, 12/9 2003

T, B, C og D var alle tiltalt for afpresning efter straffelovens § 281, nr. 1, ved i forening og efter forudgående aftale for at skaffe sig uberettiget vinding at have truet A med vold eller betydelig skade på gods for at få ham til at betale mindst kr. 250.000, idet T forud skulle have indgået aftale med en ikke nærmere identificeret person om,

at personen fra en (navngiven) rockerklub R skulle få A til at betale et beløb på o. kr. 350.000, hvorpå B og C få dage efter indfandt sig hos A og oplyste, at de havde opkøbt fordringen, og A bare skulle betale, ellers ville det blive værst for ham selv. A skulle have forespurgt, om det betød, at han ellers skulle på hospitalet, hvilket blev bekræftet af den ene, mens den anden udtalte, at så slemt behøvede det ikke at blive, hvorefter A (på skrømt) indvilligede i at skaffe pengene til senere afhentning samme dag, hvor D indfandt sig, mens B og C ventede udenfor. Politiet var imidlertid forinden tilkaldt og foretog anholdelse af B, C og D.

I forhold 2 var B tiltalt for overtrædelse af våbenloven, ved under anholdelsen at have været i besiddelse af en foldekniv med klinge på 10 cm.

B var endvidere tiltalt for besiddelse af nogle små kvanta hash til eget brug under varetægtsfængslingen. Han erkendte disse forhold og våbenlovsovertrædelsen, men nægtede sig i lighed med de øvrige skyldig i forhold 1. Han var tidligere straffet adskillige gange, senest i 2002 bl.a. for overtrædelse af våbenloven.

C havde en dom fra 1997 for forsøg på sprængning efter § 183, stk. 1, med fængsel i 3½ år og senere en dom for bl.a. vold med fængsel i 30 dage samt en bøde for trusler efter § 266.

D var for bl.a. § 245 i 2000 straffet med fængsel i 3 år.

T var ustraffet. Alle havde ved domsafsigelsen været varetægtsfængslet i 5 måneder.

Retten lagde til grund, at T på en café indgik aftale med en ikke nærmere identificeret person om, at denne skulle sende nogle "voksne mænd" ud for at tale med A om et tilgodehavende på 250.000 kr., som T mente at have hos denne.

Efter bevisførelsen, navnlig A's forklaring, blev det lagt til grund, at B og C, der enten var medlemmer af eller havde relationer til rockerklubben R, herefter få dage efter indfandt sig i A's forretning, hvor de oplyste A om, at de havde fået overdraget et gældsbevis eller en fordring i størrelsesordenen 250.000 kr. af T. Det kunne ikke anses for bevist, at B og C herefter sagde til A, at "han bare havde at betale pengene, ellers ville det blive værst for ham selv" eller lignende. Efter A's forklaring fandtes det alene bevist, at B og C sagde, at de ville have deres penge, og at dette blev sagt med eftertryk.

Det fandtes ikke bevist, at en af de tiltalte over for A bekræftede, at A skulle på hospitalet, hvis han ikke betalte.

A fandt herefter forskellige papirer frem, der skulle dokumentere, at han havde et modkrav, der oversteg T's krav, og han fik efterhånden en "god dialog" med B, hvorimod C virkede mere utålmodig. De endte med at aftale, at de skulle komme tilbage kl. 17.00, og A havde et håb om, at de på det tidspunkt sammen skulle kigge på papirerne vedrørende modkravet.

Dommen fortsætter:

"Under de således beskrevne omstændigheder finder retten det ikke for bevist med den til domfældelse fornødne sikkerhed, at C og B har fremsat direkte eller indirekte trusler overfor A om vold eller betydelig skade på gods, hvis han ikke betalte pengene. Allerede af denne grund vil de tiltalte B, C og D være at frifinde.

Henset til at der som anført ovenfor ikke er ført bevis for, at de tiltalte C og B under episoden i ejendomsmæglerforretningen har fremsat trusler om vold eller betydelig skade på gods over for A, hvis denne ikke betalte, finder retten heller ikke tilstrækkeligt grundlag for at dømme tiltalte T.

Retten har ikke fundet tilstrækkelig anledning til at tage stilling til, om T har et krav på 250.000 kr. mod A, men det bemærkes, at A's modkrav - således som sagen har foreligget oplyst for retten - i vidt omfang er både udokumenteret og forekommer tvivlsomt.

De tiltalte vil herefter være at frifinde."

B blev herefter straffet for de øvrige forhold med fængsel i 14 dage.

- oo0oo -

T fremsatte siden krav på erstatning for de 5 måneders varetægt og blev tilkendt kr. 175.120 i erstatning. Anklagemyndigheden søgte at anke erstatningsdommen, men ankemeddelelsen var ikke rettidigt forkyndt, hvorfor erstatningen efter yderligere nogen forsinkelse blev betalt til T.

Landsforeningens Meddelelse 93/2003

Narkotika - Indsmugling i fængsler - Spørgsmål om dobbeltstraf i forhold til disciplinærstraf

Lov om euforiserende stoffer § 3

Strafafsøner S idømt 7 dages fængsel for indsmugling af stesolidpiller. Bestemmelsen i byrettens dom, om at straffen ansås for udstået, idet S havde været anbragt i isolation i 2 x 7 dage, udgik i landsrettens dom.

Ø.L. 17. afd. a.s. nr. S-850-03, 16/9 2003

S på 43 år, der afsonede en røveridom i Nyborg Statsfængsel, var under en tilståelses-sag tiltalt for i september 2002 efter udgang at have indsmuglet 37 stesolidtabletter og 6 stk. imovane (sovepiller, ER), som var skjult i endetarmen, og som var beregnet til eget brug.

Byretten udmålte straffen til fængsel i 7 dage og bemærkede:

"Retten i Nyborg har et betragteligt antal sager vedrørende indsmugling af euforiserende stoffer i Nyborg Statsfængsel. Indsmuglingerne kan efter mængden af euforiserende stoffer opdeles i indsmugling til eget forbrug og indsmugling med henblik på videresalg. De indsatte, der indsmugler euforiserende stoffer straffes disciplinært af Kriminalforsorgen ved isolation i et vist tidsrum. Det er rettens opfattelse, at denne disciplinære straf i almindelighed vil være en tilstrækkelig sanktion i de tilfælde, hvor indsmugling af euforiserende stoffer er til eget forbrug. På den baggrund finder retten, at man i medfør af en analogi fra straffelovens § 86, stk. 1, bør anse en dag af straffen for udstået for hver påbegyndt tidsrum af 3 døgn, hvor den dømte har været anbragt i isolation af Kriminalforsorgen. Da tiltalte i denne sag efter det oplyste har været anbragt i isolation 2 gange 7 dage af Kriminalforsorgen, finder retten, at de idømte 7 dages fængsel skal anses for udstået.

THI KENDES FOR RET:

Tiltalte S straffes med fængsel i 7 dage.

Straffen anses for udstået."

Anklagemyndigheden ankede med påstand om, at sagen fremmedes, og om skærpeelse. S påstod afvisning, subsidiært stadfæstelse.

Resten er citat af ankedommen:

"Til støtte for afvisningspåstanden har den beskikkede forsvarer anført, at tiltalte vil blive straffet to gange, hvis han ud over den administrativt ikendte disciplinærstraf tillige i det almindelige strafferetlige system idømmes straf. Forsvareren har i den

forbindelse henvist til artikel 4 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og til straffuldbyrdsloven.

Anklagemyndigheden har bestridt, at den omstændighed, at tiltalte administrativt er ikendt disciplinærstraf, indebærer, at den af forsvareren påberåbte bestemmelse i Menneskerettighedskonventionen eller straffuldbyrdsloven må føre til afvisning.

Tiltalte har ikke givet personligt møde i landsretten.

Statsfængslet i Nyborg har i skrivelse af 12. september 2003 oplyst, at den af anstalten ikendte disciplinærstraf alene omfattede strafcelle i 7 dage.

Landsretten finder, at det, den beskikkede forsvarer har anført, ikke kan føre til sagens afvisning.

Den idømte straf af fængsel i 7 dage findes passende udmålt.

Landsretten finder, at der ikke er hjemmel, heller ikke som anført af byretten ved en analogi af straffelovens § 86, stk. 1, til at anse straffen for udstået med disciplinærstraffen.

Thi kendes for ret:

Byrettens dom ændres, således at bestemmelsen om, at den idømte straf af fængsel i 7 dage er udstået med den ikendte disciplinærstraf, udgår.

Tiltalte S skal betale sagens omkostninger for landsretten."

Landsforeningens Meddelelse 94/2003

Salær - Rejseforbehold

Retsplejelovens § 741, stk. 1 og § 336 c, stk. 3

Sagsomkostninger er jo også et spørgsmål om, hvad sagen kan bære. Drejer det sig imidlertid om alvorlige sigtelser, kan sagen normalt også bære, at den sigtede får lov til at vælge en udenbys advokat, som nedenstående 2 sager vil vise.

I slutningen af referatet er gengivet en skrivelse af 7/7 2000 fra Vestre Landsrets præsident til foreningens daværende formand.

1) Retten i Sønderborg, SS nr. 409/03, 9/10 2003

A var sigtet for legemsangreb med døden til følge, § 246, jfr. § 245, og anmodede efter 4 ugers varetægtsfængsling om forsvarerskifte til den københavnske advokat A.

Retten beskikkede A med rejseforbehold, og advokaten bad i brev af 7/10 2003 om, at den stillede betingelse blev frafaldet. Han henviste til, at sagen drejede sig om en alvorlig sigtelse, og henviste til nogle breve af 30/9 2003 til politimesteren (om yderligere retsmedicinske udtalelser og præcisering af, at klienten alene havde erkendt vold, men næppe i grundlovsforhøret havde forstået, hvilke forsætkrav der skulle være opfyldt for at erkende overtrædelsen af § 246). Endvidere henviste advokaten til retspraksis, herunder U2001.1437Ø og Lf.Medd. 68/2003.

I en kendelse af 9/10 2003, der forlængede varetægtsfængslingen, var anført til slut:

"Det bemærkes, at forbeholdet vedrørende godtgørelse for rejsetid og transportudgifter over for forsvareren frafalder."

2) Retten i Grindsted, SS 297/03, 28/10 2003

B var sigtet for som strafafsoner at have overfaldet en medfange, således at denne kom på hospitalet med alvorlige skader.

B anmodede om at få advokat P fra København beskikket som forsvarer. Retten beskikkede denne, men med rejseforbehold.

P skrev til retten og anmodede om omgørelse af rejseforbeholdet og henviste til grunde, som fremgår af nedenstående beslutning. Han henviste endvidere til Lf.Medd. 68/2003 ØL og bemærkede, at skrivelsen skulle behandles som et kæreskrift, såfremt man ikke imødekom hans begæring.

Retten fremkom herefter med følgende beslutning:

"Der fremlagdes skrivelse af 28. oktober 2003 fra advokat P, der anmoder om, at betingelsen om frafald af krav mod statskassen om godtgørelse for rejsetid og transportudgifter ved beskikkelse som forsvarer for B, bortfalder, idet han henviste til,

at baggrunden for beskikkelsen er B's udtrykkelige anmodning herom,
at sagen vedrører en alvorlig sigtelse mod B, samt
at han tidligere har været beskikket som forsvarer for B.

Retten besluttede herefter, at betingelsen om frafald af krav mod statskassen fra advokat P bortfalder."

- oo0oo -

Ud over den ovenfor nævnte kendelse i Lf.Medd. 68/2003, henviser redaktøren til U 2003.1090 VL samt en skrivelse fra retspræsident Bjarne Christensen af 7/7 2000 til foreningens daværende formand (j.nr. 85A-VL-004-00). De to første afsnit drejer sig om kontaktmøder mellem landsretten og foreningen. Det hedder derefter:

"For så vidt angår dit spørgsmål om en evt. bestemt praksis med hensyn til rejseforbehold i forbindelse med domsforhandlinger i Vestre Landsret (og ikke i byretterne i landsrettens område) kan jeg oplyse, at vi drøftede spørgsmålet om rejseforbehold på plenarmødet i juni. Drøftelsen skete på baggrund af nogle drøftelser, som vi havde haft i det kontaktudvalg, der er nedsat mellem jyske advokater og landsretten. Resultatet af drøftelsen på plenarmødet var, at der var tilslutning til, at man i landsretten ophører med generelt at tage rejseforbehold over for udenbys advokater i forbindelse med beskikkelse i civile sager og straffesager. Samtidig var der almindelig enighed om, at man for så vidt angår kæremål om rejseforbehold taget af byretterne bør vise større imødekommenhed ved bedømmelsen af begrundelser for valg af udenbys advokat."

Landsforeningens Meddelelse 95/2003

Vold - Morgenværtshus - Helbred - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 244

T's helbred, der gjorde ham uegnet til samfundstjeneste, kombineret med, at volden havde fundet sted på et morgenværtshus, hvor alle implicerede var påvirkede, førte til, at straffen på 40 dages fængsel blev gjort betinget.

Københavns Byrets 18. afd. nr. 18.1947/2003, 24/10 2003

T på 51 år var tiltalt for vold efter straffelovens § 244, ved på et morgenværtshus at have slået en anden gæst G flere gange i ansigtet med knyttet hånd med 1½ cm flænge over næsen til følge.

I forhold 2 overtrædelse af straffelovens § 291, stk. 1, ved uden for på gaden at have knust en rude i værtshuset.

T nægtede sig skyldig (idet han intet huskede om det passerede efter indtagelse af en betydelig mængde spiritus, ER).

Forurettede, dennes kusine og restauratøren afgav vidneforklaring, der kun er gengivet i retsbogen.

T var tidligere straffet, senest 1999 efter straffelovens § 266 med hæfte i 10 dage, og 2000 tillægsstraf for hæleri og våbenloven med dagbøder.

Byretten bemærkede:

"Ved de afgivne vidneforklaringer og de i øvrigt foreliggende oplysninger finder retten det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen i begge forhold. I forhold 1 kan det imidlertid ikke anses for bevist, at tiltalte slog forurettede flere gange. Tiltalte dømmes derfor i overensstemmelse med den rejste tiltale, men med den begrænsning, at han kun dømmes for at have slået en enkelt gang med knyttet hånd.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 244 og § 291, stk. 1, til fængsel i 40 dage.

Henset til tiltaltes personlige og helbredsmæssige forhold, og at de begåede forhold fandt sted på et morgenværtshus, hvor alle implicerede var påvirkede af spiritus, finder retten det upåkrævet, at den idømte straf fuldbyrdes. Straffuldbyrdelsen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt."

- oo0oo -

Det fremgik af den indhentede personundersøgelse, at T, der var førtidspensionist, led af kronisk astma og bronkitis og i 2002 havde fået foretaget en vellykket bypassoperation. En af begrundelserne for pensionen var et kronisk alkoholmisbrug. T mente dog ikke selv, at han på nuværende tidspunkt havde problemer, og han havde intet ønske om en alkoholistbehandling. Vilkkårene omfattede derfor kun 1 års prøvetid, men hverken tilsyn eller alkoholistvilkår.

Landsforeningens Meddelelse 96/2003

Vold, grov - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 245

T på 25 år havde under diskussion blandt nogle andre på kort afstand fægtet med en stanleykniv og ramt F i armen, således at denne fik en 10 cm lang og 1 cm dyb flænge i armen. Fængsel i 60 dage betinget af 70 timers samfundstjeneste under hensyn til,

at det var foregået i forbindelse med tumult mellem flere personer samt oplysning om personligt gode forhold. Straffen omfattede også et tyveri.

Københavns Byrets 19. afd., nr. 19. 16173/03, 5/11 2003

T på 25 år var tiltalt for vold, ved på en plads at have tildelt A tre spark på kroppen og benene samt tildelt A et slag med en hobbykniv med påsat blad på venstre arm.

I forhold 2 overtrædelse af våbenloven, ved at have båret den pågældende kniv.

I forhold 3 tyveri, ved på et senere tidspunkt at have stjålet et svejseapparat til kr. 54.000 på en byggeplads.

Der var påstand om ubetinget fængselsstraf.

T erkendte at have sparket F og snittet denne med kniv, men gjorde gældende, at det var sket enten i nødværge eller under slagsmål. Han nægtede overtrædelse af våbenloven, da der var tale om et arbejdsredskab.

Der var en lægeattest, der svarede til det beskrevne. Der var ingen skader på senen.

T var egnet til samfundstjeneste. Han var straffet med dagbøder i 2001 for simpelt tyveri og overtrædelse af færdselsloven.

Rettens bemærkninger:

"De afgivne forklaringer giver ikke noget entydigt billede af de begivenheder, der udspandt sig på (..pladsen ..) den 7. juni 2003.

Retten lægger imidlertid, navnlig på grundlag af tiltaltes og forurettedes forklaringer til grund, at der opstod en diskussion mellem nogle af de tilstedeværende personer, og at forurettede blandede sig heri. Uden at der havde været forudgående diskussion mellem forurettede og tiltalte, løb tiltalte hen til forurettede og sparkede ham flere gange på lårene. Mens de stod i en afstand af ca. ½ meter fra hinanden tog tiltalte sin stanleykniv frem fra sin jakkelomme og fægtede med den, mens knivbladet var fremme. Herved ramte han forurettede i armen med kniven, således at forurettede fik en 10 cm lang og en dyb flænge i armen. Tiltalte findes ved at fægte med kniven på så kort afstand til forurettede at have indset det som overvejende sandsynligt, at han ville ramme forurettede med kniven, og tiltalte findes derfor skyldig i vold efter straffelovens § 244 og 245. Da der efter det foreliggende ikke havde været nogen forudgående diskussion mellem forurettede og tiltalte, findes forholdet ikke at kunne hen-

føres under straffelovens § 248. Da det endvidere alene er tiltalte, der har forklaret, at forurettede og en anden somalier ville overfalde tiltalte, findes tiltaltes forklaring herom at måtte tilsidesættes, og det findes derfor ikke godtgjort, at tiltalte handlede i nødværge.

Det er forklaret af tiltalte, at han, efter at være kommet fra arbejde, havde gået en tur med sin hund, og derefter var gået til (.. pladsen ..). Selv om tiltalte anvender kniven som arbejdsredskab, findes han under disse omstændigheder at have båret kniven uden anerkendelsesværdigt formål, og tiltalte findes skyldig i overtrædelse af våbenloven."

I det sidste forhold blev han fundet skyldig i tyveri efter sin erkendelse.

Straffen blev fastsat til fængsel i 60 dage. Retten tilføjede:

"Under hensyn til at forholdet blev begået i forbindelse med tumult mellem flere personer samt til oplysningerne om tiltaltes gode personlige forhold og da tiltalte skønnes egnet til at udføre samfundstjeneste, idømmes han en betinget dom med vilkår herom.

Fuldbyrdelsen udsættes derfor i medfør af straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 2, som nedenfor bestemt."

Betingelserne omfattede en prøvetid på 2 år og 70 timers samfundstjeneste inden for en afviklingstid på 8 måneder. Kniven blev konfiskeret.

- oo0oo -

Forsvareren konstaterede efter domsafsigelsen, at T bar en tilsvarende stanleykniv i sine arbejdsbukser, men som han sagde, han skulle på arbejde umiddelbart efter domsafsigelsen.

Landsforeningens Meddelelse 97/2003

Varetægtsfængsling - Retshåndhævelsesarrest - Røveri efter § 288, stk. 1, nr. 2

Retsplejelovens § 762, stk. 2

18-årig tyv, der under flugten angiveligt fægtede med kniv og derved bragte stjalne sko i sikkerhed, fængslet af byretten på retshåndhævelsesarrest. Landsretten fandt ikke, at forholdet havde en sådan grovhed, at der kunne ske varetægtsfængsling.

Ø.L. 9. afd. kære nr. S-3893-03, 7/11 2003

T på 18 år var sigtet for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, ved i en skobutik under trussel med en enhåndsbetjent foldekniv at have forsøgt at bringe et par stjalne kondisko til en værdi af kr. 1.400 i sikkerhed. I forhold 2 overtrædelse af våbenloven ved at have båret foldekniven.

T erkendte sig skyldig i tyveri og overtrædelse af våbenloven.

Han havde efter sin forklaring i slutningen af september købt et par sko til kr. 1.400 og havde reklamationer, idet venstre affjedringspude var punkteret og tog fugt ind. Han blev flere gange afvist af en medarbejder og havde samme dag en større diskussion med butikschefen, der var uforskammet.

Han prøvede herefter et par nye sko, og pludselig slog det klik, og han besluttede at løbe. Han huskede ikke, om han tog kniven frem, inden han forlod butikken. Senere blev han anholdt efter en længere løbetur, hvor han enten fik et slag i hovedet, eller hans hoved blev slået i jorden (let forkortet referat, ER).

Han blev overfaldet for nogle år siden og havde siden følt sig mere tryk ved at gå med en kniv i lommen.

Han gik på HF og havde arbejde ved siden af.

Han var tidligere straffet i januar 2002 med betinget fængsel i 14 dage for overtrædelse af straffelovens § 119 og våbenloven.

Anklageren begærede fængsling i 13 dage i medfør af RPL § 762, stk. 1, nr. 2 og stk. 2, nr. 1.

Retten fandt ikke efter det oplyste om anholdtes forstraf, at betingelserne efter stk. 1, nr. 2 var opfyldt, men fortsatte:

"Idet hensynet til retshåndhævelsen efter oplysningerne om forholdets grovhed skønnes at kræve, at anholdte ikke er på fri fod, er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, opfyldt."

Fængslingen blev påkæret med kæreskrift. Landsretten udtalte:

"Landsretten finder ikke, at forholdet er af en sådan grovhed, at der kan ske vare-tægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk. 2, nr. 1, hvorfor

b e s t e m m e s:

T løslades."

Landsforeningens Meddelelse 98/2003

Udvisning - Asyl på ny - Udlændingeloven

Udlændingelovens § 7, § 10, § 22, § 31 og § 49 a

Etiopieren E var blevet idømt 2½ års fængsel for grov vold og udvist for bestandig. Udlændingestyrelsen besluttede efterfølgende, at han ikke kunne udsendes tvangs-mæssigt, men fandt ikke, at han på ny kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jfr. § 10, stk. 2.

Flygtningenævnet fandt det, henset til at E ikke tidligere var dømt for kriminalitet, og til at handlingen var begået i affekt, muligt som følge af en posttraumatisk belastningsreaktion, betænkeligt at statuere, at betingelserne for at nægte opholdstilladelse var opfyldt.

Flygtningenævnet 17/11 2003 (journalnummer kan ikke oplyses, da det er E's udlændingenummer)

E indrejste i 1995 efter at have fået tilladelse til familiesammenføring med en nu fraskilt ægtefælle. I 1996 fik han K-status.

Han blev i september 2002 idømt fængsel i 2½ år for overtrædelse af straffelovens § 245, jfr. § 246, jfr. til dels § 21, og udvist for bestandig. Dommen blev stadfæstet af Vestre Landsret den 27/11 2002 (ikke i Ugeskriftet, ER).

E oplyste til politiet, at han ikke ønskede at udrejse af Danmark, og der var ikke andre steder, han kunne udsendes til.

Under en senere samtale med Udlændingestyrelsen redegjorde han for sit asylmotiv, herunder at han som led i politiske aktiviteter (som der er redegjort udførligt for i kendelsen, ER) havde været tilbageholdt i 2½ år og udsat for hårdhændet tortur tre gange. Udlændingestyrelsen besluttede, at han ikke kunne udsendes til Etiopien, jfr. udlændingelovens § 49 a, jfr. § 31, men fandt heller ikke, at E kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jfr. § 10, stk. 2, jfr. lovbekendtgørelse nr. 711 af

1/8 2001. Sagen blev indbragt for Flygtningenævnet, hvor det bl.a. blev oplyst, at E havde to børn med den nu fraskilte ægtefælle samt forældremyndigheden over en herboende 15-årig datter fra et tidligere ægteskab. E havde ikke set sine børn, siden han kom i fængsel, men havde brevkontakt med den ældste datter.

Flygtningenævnet udtalte:

"I overensstemmelse med Udlændingestyrelsens afgørelse lægger Flygtningenævnet til grund, at klageren ikke kan udsendes til Etiopien, fordi han risikerer at blive udsat for forfølgelse omfattet af FN's Flygtningekonvention art. 1 A, jf. udlændingelovens § 31, stk. 2, 1. pkt. Klageren er således isoleret set omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1.

Spørgsmålet om klagerens opholdstilladelse skal herefter afgøres efter udlændingelovens § 49 a, 2. pkt., jfr. § 10, stk. 2, således som denne bestemmelse var affattet ved lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001.

Flygtningenævnet bemærker, at det af bestemmelsens forarbejder fremgår, at man med "særlige grunde" især tænkte på tilfælde, hvor udlændingen er til fare for landets sikkerhed eller efter en endelig dom for særlig farlig kriminalitet, må betragtes som en fare for samfundet - det vil sige en forholdsvis snævert afgrænset tilfældegruppe.

Klageren, der har været i Danmark siden 1995, var ikke tidligere dømt for kriminalitet. Det forhold, der førte til domsfældelsen, senest i Vestre Landsret den 27. november 2002, bestod i, at klageren i affekt i forbindelse med, at hans hustru havde forladt ham med de to fælles børn, overfaldt hende med en økse og ramte hende på arme og ben. Han blev anset for omfattet af straffelovens § 69, muligt som følge af en post-traumatisk belastningsreaktion.

Flygtningenævnet finder det på den baggrund, uanset straffens længde, for betænkeligt at statuere, at betingelserne for at nægte opholdstilladelse er opfyldt. De nærmere vilkår for opholdstilladelsen fastsættes af Udlændingestyrelsen."

Flygtningenævnet – Tavshedspligt – Indgangsbønnen

Efter en af de mange ændringer, der i de seneste år er sket i udlændingelovgivningen, kan asylsøgere ikke som tidligere sikres, at deres oplysninger vil blive behandlet fortroligt. "Indgangsbønnen", vejledningen ved nævnsmødets indledning har derfor måttet ændres, således som det blev introduceret ved foreningens generalforsamling i maj 2003 på næste side.

Indgangsbønnen

Luk dine små uskyldige øjne

Hej min lille ven, husk der er et men,
hvis asyl du søge skal hos os.
Du skal tænke på, hvad du sige må,
gi' nu ik' for meget los.
Hvad du si'r er ej fortrolig,
hvis du her vil have bolig.
Alt hvad du siger, går til Lars Findsen,
særligt hvis du er muslim.
Alle fra Østen har han i linsen,
selv om du er legitim.

Er du ekstremist eller terrorist,
spreder vi det glade rygte ud.
Har du loven brudt, bombet eller skudt,
sender vi fru Vestberg bud.
Forestil dig hendes stemme:
"Du er vistnok af de slemme.
Kom lille Hassan, sig os det hele,
om da du sprængte trotyl.
Mange blev sprængt i tusinde dele,
det var din grund for asyl."

